

forekommer mig, at det er et Spørgsmaal, om det vil være rigtigt lige overfor Debitor — det er jo i dette Tilfælde hans Interesse, der varetages — ubetinget at fastsætte, at Omkostningerne i et saadant Forlig skulle anføres med en bestemt Sum, thi dette kan vistnok let føre til, at Kreditor ved Eksekutionen af Forliget gaar strengere til Værks, end han ellers vilde gøre. Naar Forholdet er det, at han, selv om han giver Henstand paa Henstand, og selv om han har anden Ulejlighed for at faa Pengene, ikke vil kunne opnaa et større Beløb i Omkostninger, end naar Inddrivelsen finder Sted uden videre, frygter jeg for, at han i mange Tilfælde vil sige: ja, der er ikke nogen Grund til at vente, der er ingen Grund til at kræve atter og atter, thi den forøgede Ulejlighed, som opstaar derved, vil jeg ikke kunne faa betalt, den maa jeg selv betale. Hvad for øvrigt Reglen i § 6 i det hele angaar, har jeg ikke noget mod at tiltræde den, men jeg vil dog gøre den Bemærkning, at jeg ikke tror, den i det praktiske Liv vil faa nogen stor Betydning, thi i de Tilfælde, hvor den skulde virke, nemlig lige overfor de Kreditorer eller de Kreditorers Repræsentanter, der ville gaa uforholdsmæssig haardt frem mod Debitor, vil den med den største Lethed paa forskellige Maader kunne omgaa. Imidlertid skal jeg henstille disse Spørgsmaal til Overvejelse mellem første og anden Behandling, idet jeg, som sagt, i Princippet kan tiltræde Lovforslaget.

Pagh: Medens jeg kan anbefale det foreliggende Lovforslags Hovedtanke til videre Fremme, vil jeg ligesom den højtærede Minister udtale et Ønske om, at nogle enkelte Bestemmelser i det maa blive Genstand for nærmere Overvejelse. Det høje Ting vil af de Bilag, der ledsage Lovforslaget, have set, at den Tanke, der var fremsat i Retsbetjentenes Henstilling, har fundet Tilslutning fra Fællesrepræsentationen for de københavnske Handelsforeninger, og jeg skal hertil føje — hvad der fremgaar af det Andragende, der i Dag er kommet her til Tinget —, at ogsaa Fællesrepræsentationen for Dansk Industri og Haandværk har kunnet slutte sig dertil. Men baade Repræsentationen for Handelsstanden og Repræsentationen for Haandværk og Industri er gaaet ud fra, at Lovforslaget kun skulde gælde Gældsfordringer af ringe Omfang. Om man derved har tænkt paa den Sum af 1,000 Kr., der her er sat som Maksimum for de Fordrin-

ger, der kunne være Genstand for denne hurtigere Inddrivningsmaade, betvivler jeg stærkt. Jeg tror, at man i de nævnte Kredse, altsaa baade i Handelskredse og i Industri- og Haandværkerkredse, har tænkt sig, at Summen ikke skulde naa saa højt op, og et lille Vidnesbyrd i den Retning er en Udtalelse, som blev vedtaget af Københavns Haandværkerforening, hvor man ønskede Maksimum fastsat til 400 Kr. Jeg kan altsaa i det hele taget anbefale Lovforslaget til videre velvillig Fremme, men ønsker dog, at det i visse Punkter bliver Genstand for en nærmere Overvejelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Nellemann): I Anledning af de fremkomne Bemærkninger skal jeg først minde om, hvad jeg tillod mig at udtale ved Lovforslagets Forelæggelse, at det jo er en ren Skønssag, om man vil gaa til 1,000 Kr. eller sætte en lavere Grænse. Jeg tror imidlertid ikke, der er tilstrækkelig Grund til at gaa saa lavt ned, naar Forslaget virkelig indskrænkes til at gælde Fordringer, som ikke bestrides, thi naar en Fordring ikke bestrides, synes jeg egentlig ikke, det kan gøre noget til Sagen, om den er noget større eller mindre. Selv ved Fordringer paa 500—600 Kroner kan det jo dog let tænkes, at der, naar de skulle inddrives ved almindelig Rettergang, gaar saa meget med i Omkostninger, at den, der skal inddrive Fordringen, i Virkeligheden kommer til at lide et ret betydeligt Tab. Det er naturligvis et Spørgsmaal, der kan overvejes; det vil da vise sig, om der fra andre Sider maatte fremkomme Ønske om at forandre den her foreslaaede Sum.

Hvad angaar den højtærede Justitsministers Bemærkninger, skal jeg først tildele mig at udtale, at man jo nok i Retsbetjentenes Andragende har brugt Udtrykket „anerkendte Fordringer“, men det ses dog af det følgende, at man har tænkt sig nærmere Regler givne om, hvorledes denne Anerkendelse skulde finde Sted. Derfor har det forekommet os, at den naturligste Maade var at fremkalde en Erklæring fra Debitor selv, om han vilde bestride Fordringen eller ej. Jeg tror, det er mere praktisk at lade hans Erklæring dreje sig om, hvorvidt han vil bestride Fordringen, end om, hvorvidt han vil anerkende den, thi der kan tidt tænkes Tilfælde, hvor Folk kunne mene, at en Fordring er noget grov, og derfor nødvendig ligefrem ville anerkende den, men hvor de dog paa den an-